Fiú, leány

Irta Szép Ernő

ELŐADATLAN új vígjátékomból való ez a mutató. Irtam a darabot vagy hét esztendeje; mire készen lett, tilalmas is lett, boldogtalan származásom miatt. Az a vígjáték témája, hogy egy leány, aki csúnyán csalódott a fiúkban, összeáll egy fiúval (az meg a lányokból ábrándult ki), összeáll vele, véd- és dacszövetséget kötnek; ezt a két kiábrándultat nem fenyegeti, egymást illetőleg, a szerelem. Vigyázni fognak egyik a másikra, a leányt ne bolondíthassa majd más fiú, se a fiút a lányok többet meg ne környékezhessék. Azt is hozzá kell tenni, hogy a fiúnak esze ágában sincs házasodni, se a lánynak férjhez menni. Ebben a másodikfelvonásbeli részletében ott tart a mese, hogy a fiú erős fejfájást kapott vacsora után, a lány felviszi magához meggyógyítani. Ő is önálló, tisztviselő-leány, egyedül lakik egy kis egyszoba-összkomfortosban. Mikor a fejfájás elmult, gramofonszóra tangózni kezdenek.

FERI *rátette a tűt a gramofonon lévő lemezre, elindítja a zenét.*

VERA *felszól, egy lemezt tartva.* Ravel: Bolero, nem kell?

FERI. Pszt... *Hallgat pár másodpercig.*

VERA *felemelkedett.* Az egy új tangó; nagyon szép, szeretem.

FERI. De milyen szép... *Ráteszi a kezét Vera vállára, pár másodpercig hallgatják, zümmögve hozzá.* Te, gyere... két hete nem táncoltunk. *Már a derekához nyúl.*

VERA. Nem lesz rossz a fejednek?

FERI. Ugyan, az a kis csúszkálás. *Vonja a szoba közepe felé; Vera visszalép, halkabbra hangolja a gramofont. Feri az ajtóhoz ugrik, lefordítja a plafondlámpa konnektorát. Csak az állólámpa világít.* Csináljunk hangulatot.

VERA *halk nevetéssel átadja magát Ferinek. A szoba közepére jönnek, táncolnak pár lépést. Feri botlik.* Nem szédülsz?

FERI *fejét rázza.* Nagyszerűen érzem magam. *Táncolnak. Feri nagyobbat botlik.*

VERA *nevet.* Mi az?

FERI. Ez a buta szőnyeg. *Felrúgja.*

VERA. Várj... *Ő is, Feri is a heverő elé csúsztatják a két-három kicsi szőnyeget, amelyek útban vannak és tovább táncolnak.* Igy... mit szólsz a zenéhez?

FERI. Isteni. Azt hiszem, már hallottam is valahol. *Némán táncolnak, Feri nagyon nekisimul Verának.*

VERA *nevetve kicsit feljebb vonja Feri tenyerét a derekáról.*

FERI *vele nevet halkan, kissé még szorosabban öleli.*

VERA *a fejét húzgálja Feri arcától, testét is hátrább-hátrább vonja, pillanatokra megáll a tánc, Verának ezalatt a diszkrét küzdelme alatt. Vera kínosan nevetgél, mert Feri túlbuzgón szorítja s az arcát is vissza-visszanyomja a Vera hajára. Feri vele nevetgél, de jó hangulatában.*

VERA *megáll.* Elég...

FERI *tovább vonja.*

VERA. Visszafájul a fejed.

FERI. Ne félj.

VERA *kibontakozik.* Nem, nem. Elég lesz... *A gramofonhoz siet, elállítja.*

FERI *nézi, nevet.* Megható, hogy mennyire kímélsz.

VERA *leveszi a tölcsért is a gramofonról. Pici késéssel, nevetve.* Talán inkább magamat: lusta vagyok rá, hogy megint elkezdjelek ápolni. *Ez alatt a mondata alatt visszafordult.*

FERI *elsimítja a haját.* Na, megyünk haza. *Megnézi az óráját.* Mit gondolsz, hány óra?

VERA. Fél kettő.

FERI. Kettő mult hat perccel. *Feléje lép, kezét nyujtja.* Szervusz. Köszönöm.

VERA. Ne szaladj.

FERI. Le kell feküdnöd. *Kiveszi a pipát.*

VERA *a Feri homlokához nyúl* Kicsit kimelegedtél. *Letéteti vele a pipát, mert Feri már az öngyujtó után is nyúlt.* Ne tessék rágyujtani. Csücsülj le. Az a pár perc seide, seoda.

FERI. Ugyan, gyerek vagy. *Le akar ülni.*

VERA. Vagyis inkább nyúlj el; eridj a heverőre. Akkor aztán biztos, hogy nem kapod vissza a fejfájást. Gyerünk, gyerünk. *Tréfásan toszítja a heverő felé.*

FERI *nevet, vonakodik, de indul.* Ugy működöl, mint a klinikán a kedvestestvér.

VERA. Az is szerettem volna már lenni. *A gramofónt leveszi, tölcsérestől visszateszi a fiókba.*

FERI *leül; nézi Verát, aztán hátrafekszik; kényelmeset nyög.*

VERA *odajön.* Ugye, jó itt.

FERI *morog kényelmesen és a tenyerével maga mellé ütöget.*

VERA *leül melléje.*

FERI. Milyen édes csend van. *Megkeresi és megsímogatja a Vera kezét.* Jó itt nálad. *Pici csönd.*

VERA *félkézzel igazgatja s ütögeti a háta mögött a párnákat, másik kezét otthagyta Ferinek.*

FERI *felül, ránéz Verára.*

VERA. Mi kell?

FERI *rázza a fejét, mosolyogva.*

VERA. Adjak még egy teát?

FERI *nemet int.*

VERA. Nem lettél éhes? Van kekszem... kompót...

FERI *rázza a fejét, közelebb húzódik.* Tudod, mit szeretnék?

VERA. Mit?

FERI *odahajtja a fejét.* Egy csókot.

VERA *hátrakapja a fejét, rábámul. Pici szünet után idegesen elneveti magát.* Mi-it?

FERI *vígan.* Csókot! *Közelebb csúszik, fogja a Vera kezét.*

VERA *azon nyomban odább csúszott.* Na, ne viccelj.

FERI. Nem vicc. *Közelebb csúszik, dűl, emeli a fejét a csókért.*

VERA *tovább csúszik, nagyobb távolságra.* Megőrültél? *Felkacag a levegőbe.*

FERI. Csókolj meg. Vagyis hadd csókoljalak meg.

VERA. Egész komolyan gondolod?

FERI *nevetve.* Legesleg. *Csúszik és dűl.* Na, adj le egyet.

VERA *tovább csúszik, nevet.* Részeg vagy, istenbizony.

FERI. Naa! *Rángatja a Vera kezét, oda akarja húzni.*

VERA *kirántja a kezét, két kezét összecsapja.* Feri! Ez te vagy?

FERI. Ne okoskodj. *Odahajol, meg akarja fogni a kezét.*

VERA *rátt a kezére.* Te meg ne bolondozz!

FERI *közelebb csúszik, ölelni nyúl, vígan.* Add ide már!

VERA *tovább húzódik, vígan.* Mi jutott eszedbe?

FERI *nevetve.* Ez! *Felpattan ültéből, Verához közelebb huppant le.* Na, gyerünk. *Nyujtja a fejét.*

VERA *hátrább kapta magát.* Te, kiröhöglek!

FERI. Jó, meg van engedve. *Ujra a keze után nyúl, előrehajolva.*

VERA *felállt.* No de térj észre!

FERI. Maradj. *Elkapta a csuklóját, lekényszeríti.* Na... kérlek szépen... *Leül.*

VERA *vígan.* Ki magyarázta el nekem egyszer a büffében a csóknak a vegyi képletét? Hogy az a csuda édesség, ami a hímet és a nőstényt úgy szédíti, nem egyéb, mint szénhidrát?

FERI *már előre emelte a kezét, mosolyogva.* Hagyjuk ezt most, hagyjuk...

VERA. Azt a vacak kis szénhidrátot akarod élvezni? Mikor azt mondtam, többre becsülök a csóknál egy harapás csokoládét, te azt mondtad, te pedig egy zsák csókért nem adsz egy szippantást a pipádból. Na és most...

FERI. Csókot akarok. *Vígan legyintve.* Szeszély. Na. *Dűl.*

VERA *idegesen.* Jajh... *Vergődik a Feri karjai közt. Mintha maga is kívánná. Elhal a hangja.* Ne... ne bánts... Nem akarom... *Emelkedik.* Hadd álljak fel... engedj!

FERI *nem engedi.* Na. Csak egy kis tréning céljából. *Közeledik a szájával.*

VERA *megerősödik.* Nem! Nem! Nem!

FERI. Gyönyörű szépen kérlek, adj egy csókot

VERA. Unalmas vagy.

FERI. Csudaszépen kérlek... Tündérszépen. *Édesen néz a szemébe.*

VERA. Na, igazán elég volt. *Elfordul tőle.*

FERI *nevetve.* Mit makacskodol? Túl leszel rajta. Többet nem is beszélünk róla.

VERA *a másik oldalra csavarja fejét, nyög egyet.*

FERI. Szavamra, egyetlenegy csókról van szó: persze becsületes, felnőtt csókról.

VERA *nagyon idegesen.* Hagyd már abba ezt az ízetlenkedést. *Fel akar állani.*

FERI *nem engedi, nevet.* Hallatlan... nem értelek.

VERA *ránéz, nevetni próbál.* Én még mindig azt hiszem, csak álmodom.

FERI *dűl.* Nem adod ide?

VERA *a szájába kiált.* Nem!

FERI *hátrahőköl tréfásan, aztán vígan és erélyesen.* Azért is! *Át akarja ölelni.*

VERA. Azért se! *Felpattan előle, de mert Feri elkapta a csuklóját, nem tudja otthagyni a heverőt. Feltérdepel.*

FERI *utána hajlik, nevetősen, lágyan.* Vera... édes Vera... édes... hajtsa ide a fejét...

VERA *kacagva, tiltakozó kézzel.* Ne magázz, ne magázz, ez túlbizalmas.

FERI *könyörögve.* Naa, Vera... *Feltérdepel.*

VERA *hátrakapja a fejét. Aztán vidám rémülettel.* Jujj... hogy dűl a szeme... zúdul...

FERI. Na... te... *A derekát akarja karolni, Vera elhárítja, megfogja a Feri pulzusát. Nevetve beszél.* A pulzus gyorsul. Az agy-artériák kitágulnak.

FERI *nevet, aztán elkomolyodik, újra ölelni akarja.*

VERA *hátrahúzza magát.* A szemgolyó csillog... *Fölnéz, a Feri magyarázatára emlékezni.* Aaa könnymirigyek nedvbocsátása következtében. Jól feleltem?

FERI *nevetve.* Ne viccelj most... *Szenvedéllyel.* Gyere már... *Két karral akarja ölelni.*

VERA *hátrafeszül, rászegezi az ujját, hangosabban, vígan.* Az erogén-zónák élénkülő tevé...

FERI *nevetve befogja a Vera száját.*

VERA *kacagva tépegeti le a Feri tenyerét a szájáról.* Az idegfolyamat... ducok és nyirkok... vé... vé... vérplazma! *Fel akar ugrani, kacagva.*

FERI *visszarántja térdre, szigorúan.* Nyujtsd át a szád!

VERA *saját szájára mutat.* Ezt, ezt a buta evőeszközt?

FERI *halkan, hangulatosan.* Ajkadat...

VERA *emeli az ujját.* Ajklebeny, illetve ajakpír. Ez az orvosi neve, fiam!

FERI *nekidühödve, de nevetősen.* Ejnye, tűrhetetlen... *Két karjába kapja erőszakosan.* Vera... Vera...

VERA *hátrahúzgálja magát, nevetve csúfolja.* Vera... Vera...

FERI. Naa... jaaaj...

VERA. Ősmajom! *Vígan sikolt, mert Feri majdnem elérte már a száját. Verának féllábbal sikerült földet érnie, Feri pedig mind a két térdére feltérdel, úgy birkóznak. Mind a ketten nevetnek, lihegnek, ingadoznak. Vera minden erejével kerüli a Feri tolakodó száját. Becsukja és feltátja a száját, mm... mm... áá... hááá... hangokkal, Feri pedig nyög és hörög erőlködésében, de egy-egy nevetős taktust is ad; Vera jobbra-balra, fel-le kapkodja a fejét, döföli, csiklandja Ferit, hogy eltávolítsa; rákiált nevetve.* Megharaplak! *Tovább küzdenek nyögve, nevetve, hörögve. Vera elfúlva kiált rá.* Ugye, erős vagyok! *Ujra nyög.* Nem bírsz velem! *Nagy erővel ellöki magától Ferit és leugrik a heverőről.*

FERI *hanyattesett. Kacagva.* Hű! Na megállj! *Felpattan és utána veti magát Verának.*

VERA *fut előle kacagva.*

FERI *kacagva kergeti, megbotlik egy kis szőnyegben, majd elvágódik.*

VERA *lihegve, kacagva megkapaszkodik az asztalkának az ajtó felőli szélében.*

FERI *előreugrik, feldönt egy széket, el akarja kapni Verát.*

VERA *a széket kerülve, körbe kapaszkodik az asztal körül, lihegve, kacagva. Meglöki a lábával a könyvespolcot. Egy pár könyv lepottyan.*

FERI *fujva, kacagva akarja megfogni. Jobbra-balra ugrik a körbe menekülő Vera felé. Az asztalkán felborul egy csésze s leesik a cigarettás skatulya. A cigaretta szétszóródik.* Nem állsz meg? Nem állsz meg?

VERA *lihegés, nevetés közt.* Mit csinálsz! Vigyázz!

FERI *elkapja Verát, ordít diadalában.*

VERA *hánykolódik a Feri szorításában.* Vadállat... ne őrülj meg... *Még mindig nevetős a szava.*

FERI *húzza, a levegőbe akarja emelni, félig emelve, félig a földön vonszolva viszi Verát a heverő felé kacagó hörgéssel. Vera eközben püföli a homlokát és a haját rángatja, kacagó és kétségbeesett vijjogással.*

FERI *végre a heverő elé ért; Vera arccal előre bukik a heverőre, magával rántva Ferit. Pillanatig így maradnak. Feri felkiált, kacagva.* Na most! *Feltérdel Vera mellett. Kifujja magát. Vígan megveregeti a Vera hátát. Lehajol hozzá.* Fordulj meg. *Vár.* Nem hallod? *Lehajol.* Szüntesd be a sztrájkot. *Leül, lába a földön. Most arccal az ajtó felé van. Simogatja a Vera haját. Nyűgösen, tréfásan sürgeti.* Naaaa... *Kopogtat a Vera hátán.* Halló? *Hajol a feje fölé.* Az arcod akarom látni. Mutasd az arcod. *Lehajtja a fejét a Vera feje mellé, gyöngéden.* Miért hallgatsz? Mi? *Vár.*

VERA *felzokog, aztán megint elnémul.*

FERI *meglepetten néz a közönség felé. Aztán lejjebb hajtja a fejét, Verához.* Sír... *Összeteszi némán a kezét, felpillantva a plafond felé. Nevetősen.* Istenem... isteneeem... *Megfogja a Vera vállát.* Te bolond... nézz fel már. *Megsimítja a nyakát.* Vera... *Nevet.* C c c boorzasztó... *Mángorolja a Vera hátát, csóválja a fejét, halkan nevetgélve.* Hm hm hm. *Hangosabban.* Hm hm hm. *Lehajlik hozzá.* Vera... Vera... *Zongorázni kezd a hátán, aztán egész halkan.* Na... Vera...

VERA *megmozdul, kicsit emeli a fejét, még a sírással küzdve.* Add ide a zsebkendőmet.

FERI *elhozza neki a komótról a*

retikült, útközben kivette a zsebkendőt.

VERA *elveszi a zsebkendőt, szipogva törli a szemét anélkül, hogy felnézne. Aztán megfordul és felül, arccal az ajtó felé. A lába is a heverőn maradt. Megtörli az orrát. Még szipog. Nem néz Ferire.* Nézd, mit csináltál.

FERI. Rémes. *Az ajtóhoz megy, felgyujtja a plafondlámpát, kezdi a szétszórt cigarettát összeszedni, letérdepel hozzá.*

VERA *szipog, még leüt az arcáról egy-egy könnycseppet.* Nem tört el az a csésze?

FERI *felpillant az asztal felé.* Á!

VERA. A pokrócokat is légy szíves rendbehozni.

FERI *a térdein mászkál a cigarettákért, még párat felszed.* Ijjaj! *Feláll, egy-egy pokrócot egyenget el és húz tovább a lábával, illegve.* Te, nézd milyen szép pokróctáncot kreálok.

VERA. És tessék majd felállítani azt a széket.

FERI. Rögvest. *Még lehajlik egy-egy cigarettáért. Odapillant a még mindig könnyeit törlő Verához, nevetve rácsóválja a fejét. Aztán körülnézeget a földön, még egy cigarettát fedez fel, lehajlik nagyot nyögve, emelkedik, azt is a skatulyába teszi.* Azt hiszem, mindent fölszedtem. *A skatulyát az asztalra teszi és felállítja a széket. Odamegy Vera elé, megáll, nevetve néz rá.* Milyen gyerek...

VERA. *Kis szünet után, utolsó könnycseppjét ütögetve.* Nem szégyelled magad?

FERI *nevetve simítja meg a Vera haját.*

VERA *elhajtja a fejét, leveszi a Feri kezét.* Szégyeld magad. *Lenéz a lábára.* Püff neki. Leszaladt egy szem. Nyolcvan fillér.

FERI *elegáns gesztussal.* Megfizetem.

VERA. Meg is! Tessék: a blúzom is kirepedt.

FERI komolyan. Jaj... bocsáss meg.

VERA *először néz rá.* Nem hittem volna, hogy ilyesmire képes vagy. *Elteszi a zsebkendőt.*

FERI. Én se, hogy ilyen gyerek leszel. *Tapogatja a nadrágzsebét, belső zsebét; hátrafordul: az asztalon van csakugyan a pipája. Odamegy, kézbe veszi a pipát, beléfuj. Leül a székre, Verával szemben, elővészi a lapos dohányos bádogdobozát, kezdi rátömni. Vállat vonva fölnevet, nem néz Verára.* Kicsit még részeg voltam. És... az a fejfájás és az a gyomorfájás... úgy látszik, ez is befolyással volt... az idegzetemre... azután, kérlek, ez a kis tánc... érintkeztem a felületeddel... olyan meleg voltál... és a parfűmöd... *Nyomkodja a dohányt lefelé.* Meg a félhomály... és nem voltunk még így soha egyedül... éjszaka van... *Szájába teszi a pipát.*

VERA *közben elővette a kistükrét, meg a púdert, egyet simított a pamaccsal a képén, aztán elfelejtette elkenni a púdert, csak bámul belé a kistükörbe mozdulatlanul.*

FERI *feláll, szipákolva jár a szobában, nem néz Verára.* Igazán nem értem, mi van ezen olyan nagyon felháborodni való... nem méltóztatnál nyilatkozni? hogy hallgat... *Rápillant.* Ez iszonyú hülye dolog... *Nevetve.* Tényleg, haragba vagyunk? *Megállott.* Vera!

VERA *abban a pillanatban, mikor Feri megállott.* Mit vándorolsz itt össze-vissza, idegessé teszel. *Felnéz, mutatja neki az ott hagyott székét.* Ülj le!

FERI *egy-két csodálkozó gesztus, ami azt teszi: hisz megállottam, és mit dühösködöl? Aztán:* Sőt, el is mehetek.

VERA *bólintva.* Sőt! *Visszacsapja a púdert és a kistükröt a retikülbe.*

FERI *nézi, egyet csóvál a fején, a heverőhöz megy, a pipa szopókájá-*

val, halk nevetéssel, a Vera orrahegyét akarja birizgálni.

VERA *jobbra-balra fordítja előle a fejét, eleinte némán, aztán idegesebb lesz.* Naa... naa... naaa... *Rácsap a Feri kezére, a pipa a földre esik.*

FERI. Huj, de dühös! *Felveszi a pipát, leül a divány szélére Vera mellé, arccal a közönség felé. Pillanatig a Vera profiljára néz. Aztán hajol, próbál a szemébe nézni. Rateszi a kezét a Vera vállára. Vera felhúzza a vállát, mire Feri leejti a kezét és rágyujt.* Kisasszony, engedje meg, hogy felhívjam a becses figyelmét arra, hogy áprilist írunk, tehát úgynevezett tavasz van. Ez a korai csemegék, fiatalhagyma, spárga, saláta, hónaposretek, továbbá az újfőzelékek évadja, amelyek, ha még csak a melegházból valók is, mindenesetre bizonyos mennyiségű vitamint tartalmaznak. Ezen vitaminok a télen át lecsökkent kalóriafelvétel pótlását szolgálják, amely kalória az erogén zónákkal is érezteti serkentő hatását. Ennek tulajdoníthatjuk a lapokban burjánzó tavaszi költeményeket és természetesen erre vezethetjük vissza a március, április és május hónapjaiban successive fellépő szexuális tendenciákat, amelyeket a laikusok a váágy névvel jelölnek. *A pipát szívja, erőlködik, a pipa nem füstöl. Nyomkodja az ujjával óvatosan a dohányt.* Ezt a körülményt is kérem javamra, illetve mentségemül betudni. *Megint szippantani próbál. Nincs füst. Rágyujt. Vera arcát lesve.* De a hölgy nem hajlandó elröhögni magát.

VERA *húnyt szemmel mered föléje.*

FERI *picit nézi.* Meddig maradsz még ilyen zordon? Tessék? Nem hallom. *Ujra rágyujt.* Nézd, Vera, Azt hittem... azt hittem, affektálsz. Hogy csak játszol. Ha először csókol meg az ember egy nőt, persze illik, hogy az illető vonakodjon... annál becsesebbé teszi magát... és ezzel a kis ellenkezéssel annál feljebb ajzhatja a partnert... Igaz? És kérlek... most egy idő óta véletlenül nem volt nővel dolgom... tudniillik rá se érek, nincs egy szabad órám. Meg kell, hogy értsd ezt az önfeledtséget... a megvadulásomat... elvégre hím vagyok... és te is... te pedig nőstény... neked épúgy jólesik... *Nevetve.* Istenbizony, azt hittem, jót teszek vele.

VERA *elhúzódik tőle, nagy unott hangos sóhajjal.* Hjaaaj.

FERI *nevetve.* Mi az? Teremtő Isten, hát mit tettem? A számat rövid időre a szádra szándékoztam helyezni. *Combjára csap.* Rettentő! Mintha újság volna neki. Mintha... *Nevet, fejét rázza.* Nahát, röhögni való. És erre úgy viselkedik, mint valami buta kis szűzecske... mint aki... *Fölnevet, ránéz és még jobban az arcába néz.*

VERA *köhintett és egészen elfordította a fejét.*

FERI. Nem nézel ide? *A közönség felé pillant, felkapott fejjel; groteszk arccal, szemmeresztéssel jelez valami bizonytalanságot. Visszafordul:* Vera... te... *Meglöki könyökkel.* Mutasd, kérlek, a szemedet. *Kétkézbe veszi Vera fejét.*

VERA *elrázza.* Ne bánts! *Feláll.*

FERI *visszahúzza, a szemébe lesve.*

VERA *elneveti magát idegesen.* Mit kutatsz?

FERI. Nekem valami szörnyű gyanúm van. Te... te még... csak nem?!

VERA *kis szünet után, dühösen.* De igen, ha tudni akarod! *Ráz egyet a fején és elüti a leesett haját a homlokából.* Nahát, a hajam is... *A retikülért nyúl, kinyitja.*

FERI *dűl előre, a közönség felé, két karját elnyujtva.* Hüüü! *Felfele rázza s a végén a két halántékára csapja a két tenyerét.* Hogy képzelhettem volna, egy lányról!